

Даниела Колева
Нейната история

– Здравейте, здравей, всъщност. – Поправи се тя. – Знаеш ли, не издържам повече, затова ти се обаждам, трябва ми мнението ти, иначе ще превъртя...

– Слушам те, Мая.

– Не, не, трябва да те видя, не става за телефон, да дойда ли? – по-моли тя.

– Разбира се, ела, сигурен съм, че зад нетърпението ти стои нещо важно.

– Измъчва ме от няколко седмици, ама и откъде се пръкна... – тя говореше нестройно. – Не мога да спя нощем, един сюжет – събужда ме, дълбае в мен, какво ти, изкорубена съм!

– Хм, и още колко щеше да чакаш? Тръгвай! – и затвори.

За него, писателят с име, беше понятно лутането, неспокойното почти влудяващо търсене на смисъл, на вътък незаклепен в думи, а освободил се, прелетял над битието им отгатакъ някъде, където вдъхновението ставаше внушение.

Изживяваше го всеки път, с всяка книга. Постигаше го едва когато се потопеше, когато образът го превземеше, до самоотричане, до самоизличаване. Беше черно, неблагодарно, отчайващо ровене в къртичина. Затова я разбираше, тя беше млада, правеше първите плахи опити да овладява думите, да изплува от блатистото им привличане. А той ѝ помагаше, доколкото изобщо можеше да се помага, когато мисълта е склонна поеднакво да пирува, свещенодейства и убива.

Мая потреперваше всеки път, когато го посещаваше, задъхваше се, но не от стълбите до дома му. Той я поканваше в кабинета си, настаняваше я в удобното кресло срещу бюрото си, сядаше зад него и предварително я подсещаше да не му говори на „Вие“.

Сега му се стори по-бледа от обикновено, тревожна, нервна дори.

– Даа, виждам, не те е пощадило, като за начало си го изписала на лицето си. – каза ѝ той, докато палеше цигара.

Тя кимна. Въздъхна и започна:

– Това е „Нейната история“... Може би, може би, ако не беше толкова неприлично красива, ако крехката ѝ физика не правеше впечателни дори на случайните и безразличните влезли да изгълтат по едно кафе. Ако с пъргавите си движения между масите не събуждаше желание за обгрижване, за закрила. Ако не се беше появил Имад, ако освен нежната хармония на листопадно русата ѝ коса и синьото в очите не бе поискал и душата ѝ. Ако...

У нея отсъстваше нарочно усилие да влече след себе си обожатели,

не обръщаше внимание на задявките на клиентите си, но забеляза постоянството с което младия мъж посещаваше заведението. Кога във военна униформа, кога в цивилно облекло, седнаше винаги така че да я вижда, докато тя обикаля за поръчките. В очите му с цвят на зрял кестен имаше и свян, и покорство, и настойчивост. Ако не беше пламнала по тия очи, ако не беше приела поканата за среща... Ако не се беше одързостила да се влюби в чужденец, и то арабин...

Едва когато той и каза името си, тя разбра. Първо си помисли, че не е дочула, че е казал Асен, или нещо такова, но той и повтори отчетливо – Имад. А не приличаше, не приличаше. За разлика от другите сирийски студенти, не бе нито матов, като тях, нито с типични арабски черти. И Биляна повярва, в решителността на очите му, в това че за любовта няма граници. Наеха си квартира, заживяха заедно. Имад ѝ разказваше за страната си, за бялата Латакия на брега на морето, където щеше да е техният дом. Биляна обикна мисълта, че ще има убежище за тях, че ще се сбъднат, въпреки натрупаните условности. Неусетно изминаха двете последни години от следването му. Той трябваше да си тръгне, а Биляна няколко месеца по-късно, след като ѝ прати покана, да го последва.

Когато си тръгваше ѝ надписа двадесет плика с адреса си на арабски.

Мая поспря, пое си дъх и продължи:

– Но за онези мили думи, които пълнят листите в писмата, как ли стигат двадесет плика? Писмата от Имад заредяват и между редовете тя прочита неговото отчаяние. Биляна усеща, че нещата не са толкова простици и възможни, колкото са се надявали.

В последния плик тя слага сетната надежда:

„Ще се моля, поне веднъж, Исус и Мохамед, Бог и Аллах, или както там се наричат силите небесни, да са ни съюзници, и да ни благословят!“

Но благословия така и не идва.

Писателят каза:

– До тук е класическа история за неосъществената любов, това ли е?

– Де да беше това... – Мая въздъхна и продължи:

Биляна дълго и мъчително си задава въпроса – Защо? Защо той спря да ми пише? Защо се отказа от мечтите ни? Една нощ я събужда отговорът.

Сънувала го беше отново, като в последните им дни, с оная жал в очите, но този път заобиколен от много забулени жени, сестрите му –

каещи се, вайкащи се, молещи се. Кланещи се доземи, увещаващи го – да забрави чужденката – заради рода, заради честта на семейството си, заради кариерата си на военен летец.

Осъзнаването, че нито боговете, нито техните близки ще ги благословят, се потвърждава сякаш свише, когато Биляна намира в гардероба си, навътре между дрехите, три въгленчета усукани в червено парцалче.

Тогава светът за нея умалжава, свива се до безразличие.

Става неприлично някак, според родителите ѝ, да е неомъжена. И следвайки логиката на простичкия човешки живот, тя среща Слави. И той, като Имад зачестява в кафенето, и той я следи между масите. Нещо, нещо в очите, тя припознава, заради сходното топло кафяво... може би, заради годините, през които тя продължава да чака вест от Имад. Заради мисълта, че той вече е създал семейство, тя скланя. Пък и заради дете, което ще замести несъстоялото се случване.

В очите на сина си, тя пак намира топлина, която ѝ напомня за Имад...

Писателят я прекъсна:

– Тук вече много внимателно, за да не звучиш тривиално, като в сантиментален роман от преди два века, много прецизно, пестеливо даже...

– Да... ще прецизирам – съгласи се Мая и продължи. – Малко след като заживяват заедно, Биляна заварва Слави да рови из вещите ѝ.

Седнал на пода, заобиколен от разпиляни листи и снимки, почернял от яд и ревност, той чете нейните писма от Имад. Без всякакво притеснение ѝ цитира: „И не забравяй на празника на боядисаните яйца да изядеш три заради мен.“ Биляна се смръзва от възмущение, когато с театрален жест Слави хваща снимка на Имад във военна униформа, обръща я и ехидно чете на глас: „Душата ми е стон, душата ми е зов... И ето аз ви думам: има ад и мъка – и в мъката любов!“

От този миг нататък тя изпитва към него само презрение, а той търси начина да ѝ отмъсти...

Писателят се намеси:

– Още нещо, внимавай с драматизма, нека не е пресилено, героинята е достатъчно, как да кажа, истинска, затова рисувай, не обяснявай! И после, как ще свърши историята?

– Ами... как... с неприличната си хубост, става малко неудобно за омъжена жена да прислужва на чуждите хора. Биляна напуска работа и се отдава на семейните грижи и на сина си. А Слави се стяга за гурбет по Европа, но преди да тръгне я предупреждава: „Ако се разкрачиш

пред някого и разбера, ще те убия!“ От жребия житейски той е получил Биляна и детето и ако можеше би ги заключил, като имане, зад сто ключалки. Неговата душевна химия е лишена от сложност и се състои само от едно вещество, което даже няма формула, а е нагон да притежава близките си. По чужбина мисълта му разточителства само за Биляна – дали не е намерила някой „оправяч“, къде ли е сега, кой я е прикоткал.

Черното недоверие и съмнение съвсем го събаря докато скитори по Европа. Поработил тук-там за няколко месеца, покривен и съсипан от тежка работа, Слави се връща и пак завърта геврека на таксиметъра.

Писателят се обади:

– Не се усеща вече къде е интригата?

– Ето, ето... сега – каза Мая. – Тъкмо с таксито той се запознава с един арабин от Кувейт, който няколко години подред бяга от непоносимите летни жеги в страната си, тук на по-хладно.

Сприятеляват се, запознава го с Биляна, даже го поканва следващото лято да отседне у тях. И това лято идва. Те отиват на летището, чакалнята е пълна с посрещачи. Намират две места, с гръб един към друг и сядат. Подранили са, ще чакат. Тогава Биляна се замисля за последния път, когато е била там преди десетина години и е изпращала Имад. Тя си спомня...

Мая се вълнуваше, стана и се заразхожда из стаята.

– Междувременно Слави ѝ говори, така с гръб. Като за начало ѝ подхвърля: „Да не чакаш онова пилотче да се появи отнякъде.“

Биляна не му отговаря, а потъва в спомените си. Имад и казваше:

„Биле“, а тя го бе попитала – „Знаеш ли какво е биле? – Не е ли бпиленце?“, като се старае да произнесе „п“, вместо „б“. Тогава тя му обяснява, че „биле“ е билка лековита, омайниче, а той и отговаря, че без да знае, това е искал да каже, че е „биле“ за него. В този миг тя чува някъде отдалеч: „Ти нали си си изживяла голямата любов?“, въпросът иде откъм гърба ѝ. Машинално отговаря „Да“ и поглежда към вратата през която... и пак дочува: „Можеш да бъдеш по-мила и благосклонна към...“

Писателят изумен се понадигна от креслото:

– Чакай, чакай, накъде влечеш? Какво се опитва Слави да ѝ каже?

Мая продължаваше да крачи нервно из стаята.

– Слави я пита: „Ти разбираш ли какво ти говоря?“ А тя, като от друг свят му отговаря: „Да, мисля че те разбирам.“ Поглежда тоя път ръката си – празна, а последния път пръстите ѝ са били вплетени...

Писателят отново се опита да я прекъсне:

– Но това е ужасно! Какъв е тоя сюжет? Аз бих се затруднил, не бих могъл да го...

Мая продължи:

– Слави я убеждава: „Виждаш с таксиметъра малко се изкарват, не стигат, ако се постараш...“ У Биляна самоотричането се е загнездило толкова отдавна, че тя само потреперва при спомена за тяхната семейна близост... Усещаше го като наръгване, варварско, хамалско, но търпеливо изчакваше конвулсията. Свикна да се изолира от тялото си, някак се откъсваше от него, сякаш не беше нейното. Знаеше, че се е припознала, че е сбъркала с човека до себе си, но поне трябваше да се съхрани отвътре.

От вглъбяването ѝ я изважда съобщението, че самолетът на „Емирейтид Еърлайнс“ се е приземил на летището.

„Какво ли би било, ако сега посрещах Имад, който идва да ме вземе, въпреки всичко, вместо «гостенинът» от Ел Кувейт“ – мисли си тя.

Дочува отново мъжът си:

– Синът ти е ученик наесен, с какво ще му купим... – Биляна знае, че той е неин, само неин син...

Паспортната проверка е приключила. Настава глъч в чакалнята от влизашите пътници. Повечето са араби, омотани в неизменно бяло, с безумната си челяд и жени забрадени и наоблечени. Биляна закача усмивка на лицето си и става да посрещне „гостът“.

– Каквооо? – намеси се писателят – И тя ще се съгласи, ще приеме да бъде търгувана?

– Тя тръгва с усмивка, но вместо застарелият арабин, преоблякъл се в самолета в европейски дрехи, тя вижда мъж във военна униформа, а под козирката на фуражката, разпознава очите с цвят на зрял кестен. Насреща ѝ върви Имад.

Писателят бе сащисан:

– Каквооо? Не разбирам? Кой пристига всъщност?

– За Биляна пристига мечтания, защото у нея е останал той, безтелесно, в дълбината ѝ, която не може да бъде осквернена, може само тялото ѝ да бъде ползвано.

Писателят стана и отивайки до Мая вече беше сигурен, че у нея го има нещото, веществото, което твори. Хвана я за раменете.

– Кръвта прилича на вино и виното на кръв, вкусът им е различен. За да се получи образът, трябва да си близнал от кръвта на героя си.

На вратата я прекръсти:

– Готова си, отивай и пиши!

Тя му кимна и забърза надолу.

Малко по-късно у дома ѝ, на екрана на компютъра се появи:

НЕЙНАТА ИСТОРИЯ

„Искам да замина, трябва да замина, непременно...“, а ето че пристигаше. Повтаряше си го безспирно, в такова съсредоточие на мисъл и желание, дори и когато самолетът се снижаваше, а под него се дилпеше огрян от слънцето град, близнат от морето. Най-сетне тя бе пристигнала, слизаше по стълбичката, няколко стъпки ѝ оставаха и ето, щеше да е отново с Имад, който ѝ се усмихваше широко, топло, обичащо.

Ето я тяхната terra dà more – Латакия. Имад ѝ беше разказвал, беше рисувал домът им на брега, сега щеше да види мястото, където синьото на очите ѝ щеше да прелива в безкрайната синева на морето. Сбъдна се!

Този сън го сънува дълго... докато стегнатият куфар зад вратата избеля от чакане.

КРАЙ

© Даниела Колева

Източник: <http://bgstories.athost.net>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2964>]